

A BECSÜLET, A JOG ÉS AZ IGAZSÁG.

...leírta: Imre testvér

Egykor az istenfélő idős Becsület együtt élt fiaival Joggal és Igazsággal. A szép napjait a Törvény látogatása tette tönkre. Az öreg jámbor Becsületnek az utolsó tehenét is elhajtották. Hiába kérte a szigorú Törvényt, hajthatatlan maradt, a tehen nagyot bődült, s örökre elbúcsúzott a gazdájától. Ekkor az öreg Becsület könnyes szemmel, és reszkető ajakkal magához hívatta két felcseperedett fiát, az Igazságot és a Jogot. Az öreg

megsimogatta hófehér szakállát és így szólt:

- Édes fiaim, utolsó tehenemet is elhajtották, nem tudlak tovább tartani benneteket. Menjetek Isten hírével világgá, keressetek magatoknak szolgálatot a nagyvilágban. És szomorúan homlokon csókolta őket. A testvérek, az Igazság és Jog, kézenfogták egymást, és útra keltek. Elmentek szolgálatot keresni.

- Én csak olyan gazdához állok be - mondja út közben az öregebbik testvér, az Igazság, - aki olyan jámbor és becsületes lesz, mint az édesapánk. Ha ilyet találok, híven szolgálom holtom napjáig.

- Én pedig csak olyan gazdához szegődöm - mondja a fiatalabbik testvér a Jog - aki olyan erős lesz, hogy nála senki sem erősebb. Bánom is én a többit.

Ígérem, hogy abban a pillanatban faképnél hagyom, ha nála erősebb gazdát találok. A keresztútnál megölelték egymást, elváltak.

És soha többé nem találkoztak. Holtiglan elszegődtek. Az Igazság a mindenkori Szegénységhez, a Jog a mindenkori Hatalomhoz.

Forrás: www.keresztenydalok.hu